

Magyar vállalkozók! Kivel fogjunk össze?

2010. 3. 17. 05:00 | Vélemény » Háttér

Cinikus bankvezető nyilatkozik: „Kit érdekel a médianyilvánosság és a PSZÁF? Senkit.” És valóban, ez a szakma azt tesz, amit akar a partnereivel, hiszen a szerződéseivel, erőfölényével és tisztességtelen piaci magatartásával, felelőtlen döntéseivel büntetlenül és számonkérés nélkül rombolja le a vállalkozások évtizedes, kemény munkáját, tesz tönkre emberi sorsokat. A háromszoros bankbiztosítéki háttér ellenére a cégcsoportom működését ellehetetlenítő banki inkasszókra a kifogás is cinikus, ráadásként legfelsőbb szinten szól: „Betéteseink érdekében tesszük.”

Megosztás az iWW-en

Csiki-Bege Lajos

Minapi sajtótájékoztatómat követően kétségbeesett vállalkozók telefonálnak, küldenek e-mailt problémáikról: nem értik, a sokéves banki kapcsolat, kamatfizetések ellenére mi történik.

Bankjaik nem folyósítják a szerződésben szereplő hiteleiket, kiemelt kamatfelárat és indokolatlan bankköltségeket követelnek megállapodásaik ellenére, a céghitelek meghosszabbításához magánember kezességét követelik, és szerződésfelmondással fenyegetőznek. Igen, bankjaink visszaélnék helyzetükkel – miután nincs finanszírozási alternatívája a vállalkozónak, nincs konkurens finanszírozó.

De hát mi is történik? Szerződések soraira és sorközeire hivatkozó, jól fizetett és premizált banki alkalmazottak vállalkozások ezreinek életét lehetetlenítik el, miközben mi, vállalkozók, akik a munkánkat, vagyonunkat, időnket kockáztatjuk és áldozzuk fel, elveszítjük biztonságérzetünket és vállalkozási kedvünket. Már nemzetgazdasági szinten is mérhető károkat okoz a bankok válságkezelési stratégiája, miközben vállalkozók ezrei törvénytisztelő módon, önhibájukon kívül kerülnek lehetetlen helyzetbe, elveszítve tartalékaikat, vagyonukat, amely egy rossz gazdához (bankhoz) kerülve értéktelenedik el, és lesz a spekuláció martaléka. Nem a jogszerűséget vitatom – joga annyi van egy banknak, amennyit csak akar egy országban, ahol a pénzügyi kultúra hiányát kihasználva rabszolgasorsra ítélték vállalkozásokat, magánembereket egyaránt.

De számoljunk együtt. Magyarország lakossága és vállalkozásai átlag feletti mértékben eladósodtak, rövid távú hitelekkel, amelyek két éven belül lejárnak. Bankjaink, miközben a pénz körforgását leállították, tehát alaptervékenységüket már rég feladták, spekulálnak, és a még mindig kiemelten magas és kényelmes kamatot biztosító MNB vagy anyabankjaik számláira utalják a vállalkozásokból kipréselt forintokat. A jegybank ezután „történelmi mélységűnek” nevezi azt a forintkamatot, amely elől a vállalkozók és magánemberek tömegesen menekülnek a devizahitelezésbe, majd elveszítik a vagyonukat a devizakockázatokon és kamatfizetésekben. Felszámolás alá kerülnek vállalkozások tömegei, amelyek eddig kamatot, béreket, járulékot, adókat fizettek, és biztosították a pazarló költségvetés bevételeit. Kinek jó ez? Egy-két év múlva ki fizet adót, kamatot, közterheket? Magyarország politikai elitje hihetetlen mértékben az osztozkodásra építette ámokfutását. Egy

kupicáért cserébe szavazatot lehet vásárolni, bármit számonkérés nélkül meg lehet ígérni, majd a még vállalkozni és munkahelyet teremteni akaró vállalkozót a lehetetlenségig adókkal, büntetésekkel és állami bürokráciával túlterhelni.

Ugyanakkor mi történik a bankjaink által begyűjtött jelzálogfedezetekkel? Ez egy másik piac – a cápák és hiénák világa. Kijelentem: ingatlanaink és ingóságaink a legrosszabb gazdához kerülnek – a bankokhoz –, ahonnan elértéktelenítve kerülnek új vevőhöz, gyakran megkérdőjelezhető módon. Pedig lenne megoldás és példa arra, hogyan osztozzon meg a vagyonon bank és tulajdonos, vagy hogyan állapodjanak meg a törvénytisztelő partnereikkel egy nehéz időszak átvészelésében, ha nem akarnak tovább hitelezni. De nem, a bankokban is alkalmazottak dolgoznak és hoznak hibás döntéseket, jellemzően következmények nélkül. Pár hónap, és jönnek az új arcok, nincs felelősségre vonás, és nem vizsgálat, hogy esetleg kirúgták az alkalmatlan vezetőt.

Húsz éve vállalkozom Magyarországon, lendülettel építettem vállalkozásaim éjt nappallá téve, büszkén figyeltem gyerekeim kiemelkedő tanulmányi eredményeit, és terveztem, mint a legtöbb európai vállalkozó, hogy a családi nevet büszkén viselő vállalkozások mely gyerek vezetésével öregbítik a hírnevet és márkanevet. Ma már azt kérdezem saját cégeim sorsából tanulva – hiszen biztosan hibáztam én is, lehetett volna még nagyobb hangsúlyt fektetni a tervezésre, a menedzsmentre, a számonkérésre –: hol vannak a tisztességes munkával felépített magyar vállalkozások? Mi lett a sorsuk, és mi a jövőképük? Mit fizet ki – akár már tíz-húsz év múlva – az adott évi költségvetés gyerekeink munkájának közterheiből: szociális támogatást luxusautóval közlekedő rászorultaknak, nyugdíjakat negyvenéves rendőröknek, biztonsági cégeket a közbiztonság biztosítására, talán támogatást rászoruló bankjainknak vagy kamatot mindhalálig? És hányan fognak dolgozni és hányan nem? Termelünk is fogyasztás előtt, vagy továbbra is hitelcsapdában élünk? Lesz-e tisztességes fizetése orvosainknak, oktatóinknak?

A hitelválságot egyértelműen a bankszakma jeles amerikai képviselői okozták. De az ország ettől függetlenül egy sokkal mélyebb társadalmi és gazdasági válságba került már ezt megelőzően. Ma bankjaink egy válság környezetében üzletpolitikájukkal számonkérés nélkül, hatványozottan kárt okoznak. Szemtelenül és talán Európában egyedülállóan kiemelt eredményekkel büszkélkedő gazdasági évet zárnak, közben mi, vállalkozók, alkalmazottaink, beszállítóink, alvállalkozóink és mindannyiunk családjai egyre nagyobb bizonytalanságban élünk.

Orvosként azt tanultam, a betegségben ne a tünetet kezeld, egy jó diagnózissal az okokat keresd.

Fentiek tapasztalatával és egy külföldi piacutató körkép után kijelentem: egyáltalán nem normális, ami ebben az országban zajlik. Az elszánt, mindig optimista vállalkozó most azt kérdezi: PSZÁF, versenyhivatal, bíróság? Milyen sorrendben és milyen hatékonysággal?

A szerző a Csiki-Bege cégcsoport ügyvezetője

Szerző: **Csiki-Bege Lajos**